

PLAN DOOD PAARD 2017-2020

1. Korte typering van de organisatie

Kunst zorgt voor zuurstof in de maatschappij, scherpt de geest en biedt troost. Het is een vrijplaats voor het onmogelijke en onbenoembare.

Toneelgezelschap Dood Paard is huisgezelschap van Frascati en gevestigd in de voormalige houtwerkplaats aldaar. Dood Paard bestaat langer dan Urland, korter dan Nieuw West, is veel kleiner dan Toneelgroep Amsterdam, maar groter dan Trouble Man en lijkt qua organisatie een beetje op de mugmetdegoudentand. Dood Paard is met geen ander gezelschap te vergelijken, maar het voelt zich wel verwant met andere toneelgroepen en individuele makers.

Dood Paard werkt vanuit Amsterdam en was de afgelopen jaren te zien in het centrum en in de wijken. Er werd gespeeld in bijna alle provincies van Nederland. Verder was het gezelschap onder andere te gast op internationale podia in Parijs, Brussel, St Petersburg, Montreal, New York, Lissabon, Dublin, Toulouse, Uppsala, Bern, Arles, Bastia en Wiesbaden.

Dood Paard bestaat al geruime tijd en blijft innovatief, experimenteel en geëngageerd. In de wetenschap dat er andere gezelschappen zijn die het wereldrepertoire in ongeschonden staat enceneren, nemen wij de vrijheid om een ontmantelde en ontregelende versie te maken, waarbij we onze visie op de actualiteit geven. Dood Paard is een broedplaats voor veel nieuw Nederlands repertoire, dat door het gezelschap ontwikkeld en gespeeld wordt.

De vaste artistieke kern bestaat uit Gillis Biesheuvel, Kuno Bakker en Manja Topper. Rond deze kern heeft zich een hybride groep gevormd die bestaat uit (internationale) toneelspelers, schrijvers, muzikanten, componisten, ontwerpers en kunstenaars, die zich met het gezelschap verbonden voelen en waar we regelmatig mee samenwerken. Deze geestverwanten variëren van ervaren specialisten tot aanstormend talent. Dit zijn onder andere: Rob de Graaf, Damiaan De Schrijver, Joachim Robbrecht, Wessel Schrik, Maarten Ornstein, Mokhallad Rasem, Gerardjan Rijnders, Emilio Troncoso, Naomi Velissariou, Benny Claessens, Jeannine Valeriano en Janneke Remmers.

Het werk van Dood Paard zal de komende vier jaar meer dan anders gaan over maatschappelijke thema's die een grote invloed hebben op de samenleving. Net als veel schrijvers, journalisten en wetenschappers willen wij bijdragen aan de discussie over de steeds zakelijker wordende samenleving die steeds minder empathisch wordt. De thema's die in onze projecten naar voren komen zijn onder andere: gentrificatie, privatisering, vergrijzing en islamofobie. Aan het einde van de komende vier jaar maken we een cocreatie met de Voedselbank.

Om deze plannen te verwezenlijken zullen we nog meer samenwerken met andere theatergroepen, theaters en instellingen dan de afgelopen jaren. Dit zijn onder andere Female Economy, Theater de Meervaart, NTGent en de Voedselbank. Allemaal nieuwe stappen die ons artistiek inhoudelijk verder brengen en ook een nieuw publiek genereren.

Wij vinden het belangrijk om naast theatermaken les te geven op vakopleidingen en doen dat in Arnhem, Utrecht, Gent en Brussel. Het contact met nieuwe generaties toneelspelers inspireert ons en leidt regelmatig tot samenwerkingen.

Dood Paard maakt jaarlijks twee tot drie producties en speelt honderd voorstellingen in het binnen- en buitenland voor minimaal tienduizend toeschouwers.

2. Artistieke uitgangspunten, signatuur en beschrijving activiteiten

Visie

Het autonome gezelschap werkt als een collectief. De toneelspelers dragen zelf zorg voor de dramaturgie, het regieconcept en de vormgeving. De voorstelling is een Gesamtkunstwerk, waarin de verschillende elementen het resultaat zijn van een gemeenschappelijk gevormd idee. Soms werken we met specialisten die gedijen in een collectieve werkwijze.

Dood Paard is een toneelgezelschap dat zichzelf voortdurend herdefinieert en is gedurende zijn bestaan steeds blijven veranderen. Het voedt zich met de actualiteit zonder zich in de waan van de dag te verliezen.

Het werk dat we maken heeft altijd een politieke of maatschappelijke bedding. Het is een reflectie op de samenleving en een dialoog met de toeschouwer. We koesteren het gegeven van de eenmaligheid van de voorstelling, de letterlijke eenheid van tijd, plaats en handeling (op die avond, in die zaal met die voorstelling). We zoeken in de vorm die de voorstelling uiteindelijk krijgt, de grenzen op van het medium.

De artistieke ontwikkeling van Dood Paard zal in de komende kunstenplanperiode een voortzetting zijn van de geleidelijke constante verandering van de afgelopen jaren. Het ene project wekt vragen op voor een volgend project en in de ene voorstelling wordt de kiem gelegd voor een volgende. Het werk beïnvloedt elkaar en reageert in vorm en inhoud op de voorgaande voorstelling.

Ons werk, in combinatie met de politieke en maatschappelijke ontwikkelingen van deze tijd, brengt ons naar het punt om naast ons gebruikelijke artistieke pad een nieuwe weg in te slaan. Onze voorstellingen zijn altijd al geëngageerd, maar een groot deel van de producties die we in de komende kunstenplanperiode gaan maken, gaat nu expliciet over maatschappelijke vraagstukken. De groeiende sociaaleconomische segregatie en de ruimtelijke en maatschappelijke weerslag daarvan worden terugkerende thema's. Dit komt onder andere naar voren in een voorstelling over Aysel Erbudak en het Slotervaartziekenhuis, een gemeentelijk instelling die geprivatiseerd wordt door een allochtoon en feministisch icoon, die in haar val de instelling meesleept; en in *Matglazen vensters*, een stuk over de keerzijde van de gentrificatie van buitenwijken in grote steden. Verder doorlopen we een meerjarig traject met de Voedselbank, dat resulteert in een voorstelling waarbij we samenwerken met cliënten, medewerkers en donateurs van de Voedselbank.

Voor Dood Paard is het van belang om een bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van hedendaags Nederlands repertoire. We onderhouden langlopende samenwerkingen met gevestigde schrijvers, maar ook met nieuwe schrijvers waarmee we ons verwant voelen. Deze stukken worden in nauwe samenwerking met de groep geschreven. Daarnaast speelt Dood Paard bestaand repertoire. We vertalen en bewerken de stukken zelf en leggen zo een bodem voor een actuele interpretatie.

Het spelen en produceren van voorstellingen in het buitenland vormt een belangrijke pijler van de artistieke ambities van Dood Paard. Al sinds de beginperiode van het gezelschap zetten we daarop in en leggen we contact met partners in het buitenland. Dit contact is van levensbelang voor Dood Paard, omdat het ons eigen werk in een bredere context plaatst en inzicht geeft in andere tradities. Het spelen in het buitenland geeft ons werk een ander perspectief en is wederzijds inspirerend. De ontmoeting met andere theatermakers, die onder andere omstandigheden en in een andere omgeving werken, verrijkt ons en resulteert in samenwerkingen. Voor het publiek in het buitenland is de aanpak van Dood Paard verfrissend en zijn de voorstellingen bijzonder. Er is met name veel waardering voor onze onconventionele bewerking van klassiekers.

Dood Paard gaat met een grote onbevangenheid samenwerkingen aan en laat zich beïnvloeden en verrassen. We werken samen met andere disciplines, instellingen en gezelschappen. Dit gebeurt echter vanuit een sterke autonomie. We beogen vernieuwing zonder dat het gezelschap zijn eigen signatuur verliest.

Dood Paard is sinds 2013 huisgezelschap van en gevestigd in theater Frascati waar bijna al onze voorstellingen in première gaan. Er is een constante interactie met bezoekende gezelschappen en nieuwe makers waarmee we geregeld samenwerken. Regelmatig organiseert Frascati thematische weken en Dood Paard participeert daar zoveel mogelijk in. Er is een doorlopende wisselwerking met het theater.

Projecten 2017 – 2020

In deze periode maken we een boekbewerking voor kinderen, een cocreatie met een maatschappelijke instelling, voorstellingen naar aanleiding van maatschappelijke gebeurtenissen, een muziektheatervoorstelling, een grote zaalvoorstelling, voorstellingen van bestaand toneelrepertoire, ontwikkelen we nieuw repertoire, organiseren we improvisatieavonden met muziek en tekst, verder hernemen we voorstellingen in het binnen- en buitenland.

Raymond Querido draagt zorg voor de verkoop van de voorstellingen in binnen- en buitenland. In Nederland en België hebben we zo'n goede relatie met de theaters dat we de voorstellingen makkelijk op

voorhand verkopen. In het buitenland hebben we ook goede contacten en werkt hij samen met Menno Plukker Theatre Agent Inc.

We spelen jaarlijks 100 voorstellingen waarvan 35 in Amsterdam, 35 in de rest van Nederland en 30 in het buitenland. In Amsterdam spelen we op verschillende podia (Frascati, Oostblok, Theater de Meervaart, Splendor) en op locatie. De theaters die we in de rest van Nederland aandoen staan in Groningen, Deventer, Arnhem, Eindhoven, Tilburg, Maastricht, Utrecht, Haarlem, Den Haag, Almere, Breda, Leiden, Diemen, Amersfoort, Amstelveen en Middelburg. Tijdens onze tournees doen we ook altijd meerdere theaters in België aan en we spelen regelmatig repertoire in binnen- en buitenland.

De repetitieperiode voor een voorstelling is acht weken en bij een herneming in een andere taal vier weken. We spelen een productie 30 tot 35 keer. De grote zaalproductie spelen we 28 keer.

Omschrijving projecten in de eerste helft van het kunstenplan

2017

voorjaar

Het raadsel van alles wat leeft

Een voorstelling voor 11+.

Eigenlijk zijn onze reguliere voorstellingen altijd bijzonder aansprekend voor middelbare scholieren. De onconventionele en ruwe aanpak van klassiekers en de open manier van spelen blijkt voor jongeren heel aantrekkelijk. In 2013 heeft Dood Paard een kerstvoorstelling gemaakt voor negen jaar en ouder. Dat is erg goed bevallen. De voorstelling was nadrukkelijk zowel voor kinderen als volwassenen toegankelijk.

Het raadsel van alles wat leeft gaat op deze weg verder en wordt een bewerking van het gelijknamige boek van Jan Paul Schutten, over de evolutieleer. De theatrale bewerking wordt een muzikale, natuurwetenschappelijke komedie over de evolutie.

‘Hoe lang scharrelen mensen al op de aarde en zijn bacteriën hier niet al veel langer? Wat is leven precies, hoe is het ontstaan, hoe planten levende dingen zich voort en waarom gaat alles wat leeft ooit dood? Wat heeft Jos Grootjes uit Driel gemeen met een haai? Of met de bacteriën in zijn sokken? Waarom willen vrouwtjes kinderen van een moordende idioot?’ Dit zijn enkele van de grote vragen die aan de orde komen in *Het raadsel van alles wat leeft*.

In een ‘Wunderkammer’ vol rariteiten, opgezette beesten en embryo’s op sterk water, ontmoet een pantoffeldiertje een hert met een enorm gewei. Leggen we aan de hand van letterpasta uit hoe DNA en RNA werkt. En doen we een experiment, waarbij we zien dat een natuurspons, nadat je hem op verschillende manieren hebt proberen te vernietigen, zich telkens weer herstelt.

De complexe vragen over de evolutie worden op een dadaïstische manier te lijf gegaan waarbij je ondanks (en misschien wel dankzij) alle chaos veel te weten komt. En door die kennis worden nog veel meer vragen opgeroepen. Het wordt een ode aan het wetenschappelijk onderzoek.

Met als gast Wessel Schrik.

Additionele doelgroep: scholieren uit groep acht en de onderbouw van de middelbare school, docenten biologie.

Art

Geschreven door Yasmina Reza.

We gaan in Frankrijk en Canada op tournee met *Kunst*, in de oorspronkelijke Franstalige versie. Dood Paard en tg Stan hebben in 2014 een Nederlandstalige vertaling geënceneerd. We spelen de voorstellingen in Toulouse, Arles, Aix-en-Provence, Parijs, Lorient, Nogent-sur-Marne en op de festivals Trans-Amérique Montréal en Carrefour International Québec in Canada

Additionele doelgroep: middelbare scholieren en mensen die geïnteresseerd zijn in beeldende kunst.

2017

najaar

Poquelin II

Coproductie met tg Stan en t, arsenaal.

Deze productie is een vervolg op *Poquelin*, een voorstelling die tg Stan in 2004 gecreëerd heeft en gebaseerd was op verschillende stukken van Molière, auteursnaam van Jean-Baptiste Poquelin.

Het vertrekpunt van deze voorstelling vormt het oeuvre van Molière. Zijn komedies behandelen de dubbele

moraal en het machtsmisbruik van de bevoorrechte klasse. In felle satire en absurdistische uitvergrotingen maakt hij zich kwaad over een wereld waarin macht en geld ongelijk verdeeld zijn.

Het concept van de voorstelling is om uit stukken van Molière scènes te selecteren en daarmee, volgens een eigen(zinnige) dramaturgie, een nieuw verhaal te vertellen in de geest van Poquelin. Een verhaal dat niet leunt op een anekdotische ontwikkeling maar een thematisch dramaturgie heeft.

We denken aan scènes uit: *L'Avare* (1668), een tragikomedie over gierigheid, machtswellust, hebzucht, waarheid en leugen, over een generatieconflict en een prachtige metafoor voor de bankencrisis, en *Le Bourgeois Gentilhomme* (1670), waarin Molière spot met een rijke burger die het gedrag en de levenswijze van de adel imiteert.

Andere gastspelers zijn Willy Thomas, Els Dottermans en Stijn Van Opstal.

Additionele doelgroep: studenten Frans.

Victor of de kinderen aan de macht

Roger Vitrac schreef dit vaudevillestuk in 1928 als een nauwelijks verhulde, frontale aanval op het burgerlijke Franse gezinsleven.

Het stuk begint als Victor zijn negende verjaardag viert en besluit niet langer het voorbeeldige kind te zijn maar om een man te worden. Hij spiegelt zich aan zijn omgeving en neemt voortdurend de volwassen taal op een ongepaste manier in de mond. Hij overtuigt zijn zesjarig vriendinnetje om samen een gesprek na te spelen tussen zijn vader en haar moeder dat het meisje afgeluisterd heeft. Deze onthullende scène, waarin de kinderen het liefdesspel van de volwassenen nabootsen is zo schokkend dat schaamte de betrokkenen laat verstijven. Manipulerend en provocerend ontmaskert hij gedurende het stuk de kleinburgerlijkheid, het bedrog en het overspel van de ouders. Dit Béraud-achtige tafereel valt in stukken kapot. De volwassenen pogen vertwijfeld de scherven bij elkaar te zoeken, maar bij iedere stap valt hun leven verder uiteen.

Aan het eind van het stuk zijn de schellen van de ogen gevallen, ligt het overspel op straat, is er geen weg terug, is het zesjarige vriendinnetje van huis weggelopen, heeft haar vader zich opgehangen en besluit Victor te sterven.

De voorstelling gaat over egocentrisme en hypocrisie. Over vertrutting en moralisering. Over vroegrijpe kinderen en bekrompen volwassenen. Over kinderlijke onschuld waarvan gehouden wordt maar kinderlijke wreedheid die ontkend wordt. De ouders in deze voorstelling zien de kinderen als een verlengstuk van zichzelf, een maakbaar kind.

Misschien wordt het wel een pleidooi voor het kind in de mens.

Met als gast o.a. Janneke Remmers en Louis Van Der Waal.

Additionele doelgroep: studenten Frans, studenten sociologie.

2018

voorjaar

Matglazen vensters

Coproductie met Female Economy.

In 2015 schreef Rob de Graaf voor het Amsterdamse locatiefestival Perron Oost, een kort stuk voor Manja Topper en Titus Muizelaar. *Eiland* was een schets van hardnekkige weerbaarheid en onontkoombare teloorgang en is zo goed bevallen dat we er graag een vervolg aan willen geven.

Het echtpaar Doeze en Tacita zijn door het leven gebutst. Overal om hen heen is dynamiek en ze kunnen weinig anders doen dan willoos mee bewegen op de stroom die sterker is dan zij.

Of is er toch iets anders mogelijk? Kun je 'nee' zeggen tegen de naamloze, gezichtsloze moloch die 'het systeem' wordt genoemd?

Tussen Tacita en Doeze bestaat verschil van inzicht: of ze accepteren dat ze omwille van de oprukkende gentrification hun glansloze maar vertrouwde huurwoning opgeven, of ze houden stand en blijven zitten waar ze nu zijn.

De onenigheid over deze keuze ligt als een smeulend vuur tussen Tacita en Doeze in en dat vuur laait hoog op wanneer Beau, de zoon van Doeze uit een eerder huwelijk, zich meldt. Beau is, zonder dat hij expliciet iets kwaads in de zin heeft, het type van de boosaardige manipulator. Zelf heeft hij geen standpunt maar door nu eens met de berustende Doeze mee te praten en dan weer Tacita te sterken in haar wil tot verzet maakt hij de kloof tussen hen steeds dieper, steeds wijder, steeds gapender.

Als een geamuseerde kwakzalver ziet Beau wat voor kwetsuren hij veroorzaakt en als een koele onderzoeker bestudeert hij de machteloze strijd tussen deze twee intens vermoeide geliefden. Hij weet: als het allemaal écht te ingewikkeld wordt, dan is kalm vertrekken het enige dat hij hoeft te doen. Tot een gemeenschappelijke stellingname komen Doeze en Tacita niet – ze zullen blijven voortmodderen en elkaar klem zetten – tot aan de dag waarop de sloopkogel hen gewelddadig komt bevrijden. Beau kijkt naar hen en glimlacht – het is een lach zonder warmte, zonder werkelijke vreugde. Additionele doelgroep: cultureel divers publiek, lokale politici.

Enter

Enter is een samenwerking met Mokhallad Rasem en een coproductie met het Toneelhuis.

In 2014 werkte de in Irak opgegroeide Rasem voor het eerst met Dood Paard in de voorstelling *Othello*. Die ontmoeting was zo inspirerend dat het onvermijdelijk was om er een vervolg aan te geven.

Enter gaat over de zoektocht naar culturele en persoonlijke identiteit en in hoeverre dat onze kijk op de ander bepaalt. Of, simpeler gezegd: waarom zijn we zo snel bang voor wat we niet kennen?

De opzet van het project gaat uit van de twee theatermakers Kuno en Mokhallad en maakt gebruik van hun persoonlijke achtergrond, die wordt gemengd met fictieve elementen. De huidige collectieve fixatie en angst voor alles wat Islamitisch is, is de brandstof voor *Enter*: krachtig en licht ontvlambaar.

De premisse is als volgt: Kuno wil meer weten over de islam. Hij is gefascineerd door het feit dat Mokhallad dat allemaal met zich meedraagt, daarmee groot geworden is en hem misschien kan inwijden in dat geloof, hem uitleg kan geven, inzicht verschaffen. Mokhallad wil dat best doen, Kuno 'rondleiden' in dat rijke geloof, maar hij is zelf eerder bezig aan een beweging in omgekeerde richting. Niet dat hij zijn achtergrond ooit zou verloochenen, maar meer dan als een culturele bagage wil hij die religie niet zien. Als Mokhallad op een zeker moment begint te twijfelen aan de werkelijke motieven van zijn collega begint hij te begrijpen dat hier misschien sprake is van islamofobie vermomd als islamofilie. Zijn rol als toegewijde gids staat op losse schroeven.

In de voorbereiding van het project neemt Mokhallad Kuno mee naar Irak en toont hij hem daar de wereld waar hij vandaan komt. Op zijn beurt neemt Kuno Mokhallad mee om te laten zien waar zijn roots liggen. Kuno zal aanschuiven bij een traditioneel stammenoverleg en Mokhallad gaat mee naar een klassieke Hollandse verjaardag. Samen bezoeken ze het graf van Mokhallads vader, de beroemde toneelspeler, en de rots op Curaçao waar Kuno's vader als ontgoochelde dominee zijn theologieboeken in zee stortte. De videobeelden van deze momenten zullen een deel uitmaken van de voorstelling.

Enter wordt een theatrale ontmoeting tussen twee theatermakers. De teksten worden door henzelf geschreven, er worden ter plekke beelden gecreëerd en op voorhand gemaakte video's getoond. Het wordt een avond vol scherven en indrukken met als rode draad de paradoxale combinatie van nieuwsgierigheid en angst voor wat vreemd is.

Additionele doelgroep: bewoners asielzoekerscentra, nieuwkomers.

2018

najaar

Pensioencontinent Europa

Een stuk van Joachim Robbrecht en een coproductie met NTGent

Zes gepensioneerden zitten bij elkaar in een commercieel verzorgingstehuis op Malta. Een eiland aan de rand van Europa dat overspoeld wordt door vluchtelingen, dubieuze zakenlieden en toeristen. De bejaarden zijn berooid en hun pensioen droogt op. Terwijl de rest van de wereld verder is gegaan, fulmineren de bejaarden op alles wat anders is en niet deugt. Zij beroepen zich op wat ze ooit hebben 'bereikt': hun overwinningen en hun heldendaden in voorbije oorlogen. Het zijn twee echtparen, een weduwe en een verstokte vrijgezel, bijvoorbeeld een Est, een Duitser, twee Nederlanders, een Belg en een Portugees. De personages verbeelden de landen waar ze vandaan komen. Er is een groot onbegrip over de teloorgang van het continent Europa en natuurlijk is er de venijnige kleine oorlog in het huwelijk. Iedereen spreekt zijn eigen taal. Iedereen wordt ondertiteld. En iedereen verstaat elkaar. Aan het eind van het stuk steken de bejaarden zichzelf in brand en daarna hun hele huis.

De voorstelling gaat over politieke en emotionele verwachtingen die niet zijn uitgekomen en over het bedrijfsleven dat zich steeds verder invreet in het democratisch bestel. Het besef dat Europa niet langer de ivoren toren is waaruit de Europeanen minzaam naar beneden blikken. Waar de andere continenten in

de afgelopen decennia de kracht hebben gevonden om een vlucht naar voren te maken kijkt Europa alleen maar achterom. De arrogantie van de oude Europeaan die zijn continent ziet als bron van alle beschaving maakt hem halsstarrig en hoewel hij ouder wordt, wordt hij niet per se wijzer.

De wens van Dood Paard om met acteurs uit verschillende Europese landen te werken sluit naadloos aan bij de ambitie van het NTGent om het tableau internationaler te maken. Het wordt een productie voor de grote zaal. We zien er naar uit om ons met de conventies van de grote zaal te meten en een ander publiek te bereiken. NTGent geeft ons de ruimte om de voorstelling in hun theater af te monteren en daarna volgt een tournee door Nederland, België en de rest van Europa. Gasten zijn in ieder geval Benny Claessens en Risto Kübar.

Additionele doelgroep: schouwburgpubliek, studenten Europese studies, nieuwkomers.

Korte omschrijving projecten in de tweede helft van het kunstenplan.

2019

voorjaar

Aysel en het Slotervaartziekenhuis

Jibbe Willems schrijft dit stuk dat vier weken op locatie wordt gespeeld in Amsterdam Nieuw West, waarna een tournee volgt.

Het onderwerp van de voorstelling is de roerige geschiedenis van het Slotervaartziekenhuis, dat opgericht werd vanuit een socialistisch idee en plaats zou bieden aan de zwakkeren in de samenleving, maar dat uiteindelijk het eerste geprivatiseerde ziekenhuis werd. De puissant rijke Jan Schram deed de investering en de flamboyante Aysel Erbudak bestierde als een Shakespeareaans personage de sociale instelling. Erbudak werd een rolmodel met haar blauwe lenzen en blond geverfde haren. Hier was een vrijgevochten vrouwelijke ondernemer van Turkse afkomst op een hoge maatschappelijke positie. Zij dreef in haar megalomanie het ziekenhuis naar de rand van de afgrond en vluchtte uiteindelijk naar Turkije. Op het toneel zien we het laatste gesprek tussen Aysel en de ziekelijke, verliefde Jan in een rolstoel. Zijn dagen zijn geteld. We zien twee anarchokapitalisten die, in hun honger naar macht, status en geld een openbare zorginstelling van binnenuit opblazen.

Additionele doelgroep: buurtbewoners Amsterdam Nieuw-West.

2019

najaar

Paraula

Paraula is een samenwerking met componist Maarten Ornstein en zangeres Jeannine Valeriano die voortkomt uit twee hoorspelprojecten die we samen gemaakt hebben, *Zwaar water* en *Serotonine*. Vanaf 2016 organiseren we één keer in de twee maanden een improvisatieavond in een salonsetting in Splendor, een organisatie met twee concertzalen die in 2010 opgericht is door vijftig topmuzikanten. *Paraula* wordt een kruisbestuiving tussen tekst en muziek, toneelspelers en muzikanten. Deze avonden worden in een kleine groep voorbereid en op de dag zelf door de acteurs en muzikanten gerepeteerd. Er zal worden gewerkt met fragmenten van toneelteksten van Shakespeare tot fonkelnieuwe schrijvers, poëzie en andersoortige teksten. Door deze adhoc manier van werken is er ruimte voor het onvoorspelbare, het experiment en voor ideeën die op de actualiteit zijn geïnspireerd. Uiteindelijk werken we toe naar een muziektheatervoorstelling in 2019.

Additionele doelgroep: muzikliefhebbers

2020

voorjaar

Honger

Een cocreatie met de Voedselbank.

We gaan voor dit project een meerjarige samenwerking met de Voedselbank aan. Dit artistieke project is een unieke ontmoeting tussen een sociale instelling en een toneelgezelschap. We zijn ons bewust van de complexiteit en nemen voor dit project een lange aanloopperiode waarin we ons verdiepen in de ingewikkelde problematiek. We werken als vrijwilliger bij de instelling en leren de Voedselbank van binnenuit kennen. We leggen contacten met de cliënten, de medewerkers en de donateurs, luisteren naar hun verhalen en ontwikkelen zo samen het idee voor een voorstelling die onder andere zal gaan over de

terugtrekkende overheid, die basale zorg steeds minder tot zijn verantwoordelijkheden rekent, de opkomst van de filantroop en de overproductie van voedsel.

Wat de vorm en inhoud precies zal zijn wordt gedurende het onderzoek en aan de hand van de ervaringen van de betrokkenen ontwikkeld. We stellen ons voor dat naast de toneelspelers ook cliënten en donateurs van de voedselbank op het toneel zullen staan. We voegen een schrijver toe aan het project die, naast de verhalen van de betrokkenen, een reflecterende tekst zal schrijven.

Additionele doelgroep: medewerkers regenbooggroep en andere maatschappelijke instellingen.

2020

najaar

Filantrokapitalisten

Een stuk van Enver Husicic.

In het stuk *Filantrokapitalisten* wordt ingegaan op de vraag of het gewenst is dat miljardairs zoals Bill Gates en Mark Zuckerberg hun kapitaal inzetten om de wereld te verbeteren. Aan de ene kant zijn zij in staat om op een effectievere wijze maatschappelijke doelen te bereiken dan de vaak logge overheidsinstrumenten. Het zijn miljardairs, vaandeldragers van een kapitalistisch systeem, die hun miljarden investeren tegen uitwassen van datzelfde systeem. Tegelijkertijd roept dit vragen op: in hoeverre doen deze miljardairs dit uit betrokkenheid? Kan je van Bill Gates verwachten dat hij een uitgebalanceerd onderwijsprogramma kan ontwikkelen?

Mogelijk speelt de voorstelling zich af bij een lunchafspraak tussen de 'Gutmenschen' Zuckerberg, Merkel, Ban Ki-moon, Gates en Bono in 'Le Bernadin' in Manhattan.

Additionele doelgroep: politici.

3. Plaats in het veld

Dood Paard heeft een uitgesproken signatuur. Het werk is experimenteel omdat we in het creëren, de grenzen van het medium opzoeken en overschrijden. Het oeuvre bestaat uit eigentijdse interpretaties van klassieke toneelteksten en voorstellingen rond actuele maatschappelijke thema's. Verder worden er door verschillende schrijvers, beginnend en gerenommeerd, nieuwe Nederlandstalige teksten ontwikkeld voor het gezelschap. De grote diversiteit in ons werk, die eigen is aan het gezelschap, onderscheidt ons van onze soortgenoten in het theater. Naast een kleurrijk ensemble van gastacteurs werken we samen met gasten uit andere disciplines, zoals de muziek en de beeldende kunst. De leden van Dood Paard geven les op kunstvakopleidingen en werken samen met een nieuwe generatie theatermakers. Onze voorstellingen zijn te zien in theaters en op festivals in Nederland, in Europa en daarbuiten. Met een verscheiden publiek van gemiddeld 10.000 bezoekers per jaar en de ambitie om dit te laten groeien naar 12.000 bezoekers zijn we stevig verankerd in de Nederlandse theaterwereld. Voor een klein gezelschap hebben we een grote artistieke en economische output.

Naast de artistieke en zakelijke verbinding die we voortzetten met theater Frascati gaan we zes substantiële samenwerkingsverbanden aan.

- De samenwerking met concertzaal Splendor, waar we eens in de twee maanden de improvisatieavond *Paraula* presenteren, met de componist/saxofonist Maarten Ornstein en andere muzikanten. In Splendor bereiken we een nieuw publiek dat meer in muziek is geïnteresseerd dan in theater, maar wel open staat voor het experiment.
- We maken een voorstelling met *Female Economy*, *Matglazen vensters*, geschreven door Rob de Graaf. Na een korte voorstelling in 2015 zetten we de samenwerking met Titus Muizelaar voort. *Female Economy* en Dood Paard bundelen de krachten vooral op publicitair niveau.
- In 2019 maken we de locatievoorstelling *Aysel en het Slotervaartziekenhuis*. In Amsterdam werken we naast Frascati samen met Theater de Meervaart in Amsterdam Nieuw-West zodat de voorstelling de juiste bedding en aandacht krijgt in het stadsdeel. Na de voorstellingenreeks op locatie volgt een tournee langs de theaters in Nederland.
- We maken een voorstelling met NTGent voor de grote zaal, *Pensioencontinent Europa*. We kunnen de expertise van het NTGent bij het maken van een grote zaalproductie goed gebruiken en werken samen met een deel van het ensemble.

- De samenwerking met tg Stan is in verschillende samenstellingen inmiddels een vaste waarde geworden. In 2016 wordt de Franstalige herneming van *Kunst* van Yasmina Reza, gedurende twee maanden gespeeld in Frankrijk en Canada. Daarnaast doen we een coproductie met tg Stan en t, arsenaal en in het kader van de voorstelling *Poquelin II*, een compilatie van teksten van Molière.
- We maken *Enter*, een voorstelling met Mokhallad Rasem. Het wordt een coproductie met het Toneelhuis in Antwerpen, waar Rasem aan verbonden is.

4. Ondernemerschap

Dood Paard heeft drie artistieke leiders, de toneelspelers Kuno Bakker, Gillis Biesheuvel en Manja Topper, een zakelijk leider Thomas Royé, een medewerker publiciteit en verkoop Raymond Querido en een productiemedewerker Krzysztof Burdzy. Per productie worden er gastacteurs, technici, schrijvers en componisten aangetrokken. Aan het begin van de huidige kunstenplanperiode heeft de samenstelling van het personeelsbestand zijn tegenwoordige vorm gekregen en dat is ons erg bevallen. We blijven met dit professionele begeesterde team werken, waarbij iedereen zich verantwoordelijk voelt voor het hele proces en wat zorgt voor een hoge productiviteit.

Dood Paard is een stichting en onderschrijft de Governance Code Cultuur. We werken volgens een bestuursmodel waarbij middels een directiestatuut de taken en bevoegdheden van de driekoppige directie beschreven zijn en ook de verantwoordelijkheden van het bestuur. Het bestuur, de directie, de zakelijk leider en de publiciteitsmedewerker komen drie keer per jaar bij elkaar en bespreken de artistieke activiteiten, de financiële situatie en de eventuele risico's. We hebben een rooster van aftreden en streven naar een bestuur met een diverse samenstelling.

Het bestuur bestaat uit: voorzitter Jeannette Smit (directeur van Bellevue), penningmeester Rick Spaan (zakelijk leider van Conny Janssen Danst) en Jarrod Francisco (directeur van Likeminds). Het bestuur verandert geleidelijk volgens een rooster van aftreden. Omdat alle drie de bestuursleden uit de theatersector komen, gaan we bij een volgend bestuurslid op zoek naar iemand uit de juridische wereld. De samenstelling van Dood Paard is geen afspiegeling van de culturele diversiteit van de samenleving net zo min als de hele Nederlandse theaterwereld dat is. Om een grotere diversiteit te bereiken zoeken we bij het werven van de gastmedewerkers naar mensen met verschillende culturele achtergronden. Dit draagt de ene keer bij aan het thema van voorstelling, denk aan *Othello* en *Enter*, een andere keer is het juist geen thema en speelt de culturele achtergrond geen rol, maar werken we wel met een divers ensemble.

Mix van inkomstenbronnen

Dood Paard vraagt 274.530 euro aan bij het Amsterdams Fonds voor de Kunst en 342.500 euro bij het Fonds Podiumkunsten. Daarnaast bestaat onze begroting uit een mix van coproductiebijdragen, publieksinkomsten, bijdragen van publieke en private fondsen, sponsoring, verhuur van decor en techniek, verkoop boekjes en merchandising, de donaties van de Ridders/vrienden van Dood Paard en het detacheren van personeel voor werkzaamheden buiten het gezelschap.

Zakelijke ontwikkeling en percentage eigen inkomsten

Aan het begin van de huidige kunstenplanperiode kregen we ruim 200.000 euro minder subsidie dan in de periode daarvoor. We hebben een reorganisatie doorgevoerd waarbij we een technicus in vaste dienst moesten ontslaan en een oudere zakelijk leider hebben vervangen door een jongere. We zijn verhuisd naar Frascati en hebben op elk vlak bezuinigd. Omdat we met veel minder middelen en kortere repetitieperiodes nog steeds hoogwaardige artistieke producties hebben gemaakt, merken we dat het gevaar bestaat dat we de gastspelers, technici en onszelf uithollen. Om dit te ondervangen vragen we bij het Amsterdams Fonds voor de Kunst een verhoging aan van de huidige subsidie.

De mix van inkomsten blijft voor Dood Paard belangrijk. Dit betekent dat we een basis hebben door de subsidies van het Fonds Podiumkunsten en het Amsterdams Fonds voor de Kunst. Voor extra uitgaven, zoals bijvoorbeeld een schrijfpoddracht of een geluidsdecor, gaan we op zoek naar andere financieringsmogelijkheden. Per productie wordt gekeken naar de specifieke kosten en of we daar fondsen voor kunnen werven of sponsors bij vinden. Voor sponsoring zien we vooral mogelijkheden bij voorstellingen met een maatschappelijk onderwerp. We hebben in het huidige kunstenplan een aanzienlijke bijdrage van sponsors gekregen voor de voorstelling *Paradijs*, een voorstelling over indoor

gardening. We zullen ons in het komende kunstenplan in ieder geval richten op de voorstellingen *Aysel en het Slotervaartziekenhuis* en de cocreatie met de Voedselbank. Daarnaast blijven we voortdurend op zoek naar nieuwe geldstromen.

Onze zakelijk leider gaat in een vroeg stadium creatief op zoek naar die mogelijkheden. We denken hierbij aan reguliere fondsen, maar ook aan bedrijven die ons in natura sponsoren. Raymond Querido en Thomas Royé gaan in 2016 de cursus *Wijzer Werven* volgen om de mogelijkheden op dit gebied te vergroten.

We gaan uit van een EIQ van 30,42 procent. Dit is gebaseerd op de ervaring die we hebben opgedaan in de huidige kunstenplanperiode. In die periode hebben we gemiddeld een EIQ van 28,27 procent. Het is een oplopende curve en we zijn in 2015 geëindigd op een EIQ van 30,15 procent. We kunnen deze ambitie realiseren omdat we een grote zaalproductie maken (dus de publieksinkomsten stijgen) en er voor kiezen om veel te coproduceren. Dit is een artistieke keuze maar het vergroot onze mogelijkheden productioneel en financieel aanzienlijk. We hebben alle coproducties geïnitieerd behalve *Poquelin II*.

Beleidsvoornemens

- 10 nieuwe producties, waarvan 1 locatieproductie, 1 grote zaalproductie, 1 jeugdtheaterproductie, 1 muziektheatervoorstelling.
- 100 voorstellingen per jaar spelen, waarvan 35 in Amsterdam, 35 in de rest van Nederland en 30 in het buitenland.
- repertoire en nieuwe producties spelen in binnen- en buitenland
- spelen op festivals
- 30,42% EIQ behalen
- meer samenwerkingsverbanden aangaan, met podia en gezelschappen
- nieuwe sponsors zoeken

Risico's

Het risico bestaat dat we niet de EIQ van 30 procent halen. In dat geval kunnen we gebruik maken van de mogelijkheid bij het FPK om een AIQ van 40 procent te hanteren. Deze norm is in alle gevallen haalbaar voor ons gezelschap.

Er kunnen voorstellingen uitvallen door ziekte of om artistieke redenen. We hebben een aantal voorstellingen op het repertoire staan en kunnen dan een vervangende tournee spelen. Als dat zou gebeuren bij een grote zaalproductie hebben we geen vervangende voorstelling, maar kunnen we een voorstelling uit de kleine zaal 'toneel op toneel' spelen of we kunnen een voorstelling voor de kleine zaal transformeren naar een voorstelling voor de grote zaal. De kleine zaalvoorstelling *Kunst* heeft bijvoorbeeld in januari 2016 in de Bourla Schouwburg in Antwerpen gespeeld.

Publieksinkomsten kunnen tegenvallen als er niet genoeg buitenlandse voorstellingen worden verkocht. Het buitenland blijft ondanks onze goede contacten een onzekere markt. Als dat gebeurt zullen we meer voorstellingen in Nederland en op festivals moeten spelen, zoals we dat in het verleden bijvoorbeeld op de Parade hebben gedaan.

We hebben een goede ziekengeldverzekering voor onze medewerkers en kunnen mensen vervangen als dat nodig is.

Als onze apparatuur kapot gaat of gestolen wordt zijn we daar voor verzekerd. Verder hebben we een financiële buffer die we kunnen aanspreken in geval van nood.

4b. Publieksbenadering

Dood Paard heeft helder voor ogen wie zijn primaire doelgroep is: theaterliefhebbers die open staan voor ontregelende voorstellingen. Uit het publieksonderzoek dat in opdracht van Dood Paard door EMC Cultuuronderzoeken is uitgevoerd, blijkt dat een groot deel van deze doelgroep hoogopgeleid is en een brede culturele interesse heeft. Dood Paard koestert deze mensen, maar wil ook nieuw publiek bereiken. Per voorstelling bepalen we welke additionele doelgroepen geïnteresseerd zijn, voor hen ontwikkelen we publieksacties. Belangrijke partners om onze doelgroepen te bereiken zijn theaterprogrammeurs, pers, publiciteitsafdelingen, culturele instellingen en het kunstvakonderwijs.

Het betrokken publiek dat Dood Paard heeft opgebouwd, behouden we door het kwalitatief hoogstaande en gevarieerde aanbod. Daarnaast betrekken we ze bij het maakproces via social media. Onze webmaster

bouwt per voorstelling een aparte website met actuele informatie en waarmee we direct met ons publiek communiceren. Dood Paard laat in 2016 een stagiair communicatiewetenschappen een nieuw publieksonderzoek doen.

Publieksontwikkeling

Dood Paard heeft de ambitie om dit kunstenplan het publiek met 20% te laten groeien.

We hebben de afgelopen jaren het vaste publiek behouden en nieuwe publieksgroepen aangesproken. Kinderen, kunstliefhebbers, duurzame consumenten werden via specifieke acties aangesproken en vonden hun weg naar onze voorstellingen. In 2017-2020 speelt Dood Paard voorstellingen op festivals, op locatie, in het buitenland en we werken samen met theatergezelschappen, podia en maatschappelijke instellingen. Iedere instelling heeft zijn eigen publiek en door de samenwerking introduceren we Dood Paard bij deze mensen. Met *Pensioencontinent Europa* bereikt Dood Paard het grote zaal publiek, met *Paraula* bereiken we muzikliefhebbers, voor *Enter* nodigen we bewoners van asielzoekerscentra uit. *Matglazen Vensters* is een coproductie met Female Economy, een van de weinige theatergroepen die erin slaagt om een cultureel divers publiek te bereiken. We werken nauw samenwerken met hun publiciteitsafdeling. *Aysel en het Slotervaartziekenhuis* wordt gespeeld op een spannende locatie in Amsterdam Nieuw-West. Om omwonenden te interesseren werkt Dood Paard samen met de Meervaart, scholen en bewonersverenigingen. In een aantal tourneesteden, zoals Almere, is het niet altijd even makkelijk om voldoende publiek te trekken omdat de publiciteitsafdelingen vaak weinig middelen hebben. Samen met Corrosia pakken we dit probleem aan en gaan een samenwerking aan met scholengemeenschap de Meergronden. In overleg met de docenten geven we workshops en de leerlingen bezoeken onze voorstellingen.

Ambassadeurs

Naast aandacht in de traditionele media wordt het steeds belangrijker wat er over Dood Paard geschreven wordt op facebook, twitter en op theaterblogs. Hier spelen wij op in door ambassadeurs in te zetten. Deze fans worden regelmatig bijgepraat en ze bezoeken onze voorstellingen. Via enthousiaste posts op social media communiceren zij over ons werk met hun achterban en creëren zij buzz rondom de voorstelling. Daarnaast nemen ze vrienden mee naar onze voorstellingen, die ook weer over ons schrijven. We starten met vijf ambassadeurs en breiden dit aantal uit.

Marketingstrategie

Dood Paard moet concurreren met een groot aanbod aan theatervoorstellingen en culturele evenementen en moet zich dus op een slimme manier positioneren binnen het culturele veld. Dood Paard onderscheidt zich van andere theatergroepen door een rijk aanbod: ontregelende versies van klassiekers, nieuwe teksten over actuele onderwerpen en door samenwerking met een maatschappelijke instelling. De marketingstrategie is gebaseerd op inhoud en samenwerking en maakt gebruik van free publicity en bijzondere publiciteitsmiddelen. Door deze strategie en onze goede contacten met de pers, stond Dood Paard de afgelopen jaren regelmatig in dagbladen, tijdschriften, waren we te horen op de radio en te zien op de televisie. Dood Paard zorgt per voorstelling voor bijzondere publiciteitsmiddelen die op gerichte tijden naar buiten worden gebracht via social media, theaters, websites en bioscopen. Dit zijn bijvoorbeeld een opvallende trailer, een voorpubliciteitsfoto geïnspireerd door het werk van kunstenaars als Paul McCarthy, Melanie Bonajo of Tracey Emin en posters, die bestaan uit een eenvoudige maar krachtige zwart-wit tekening van Kuno Bakker. Dood Paard biedt het publiek daarnaast een interessant randprogramma dat voortkomt uit de inhoud of ingaat op speciale medewerkers zoals Bas Kusters of Helena Rasker. We onderhouden goede banden met de publiciteitsmedewerkers van de tourneetheaters. Zij zijn degene die de speelstad het beste kennen en Dood Paard helpen bij het bereiken van zoveel mogelijk publiek.

Speellocaties

Dood Paard speelt zijn voorstellingen in Nederland en België. Door ons aanbod, onze goede contacten met programmeurs en samenwerking met groepen als NTGent en Female Economy bereiden we onze speelplekken uit met een aantal nieuwe theaters. Dood Paard verwacht de komende jaren regelmatig op Lowlands, Oerol, Over het IJ en de Parade te spelen. Het spelen en produceren van voorstellingen in het buitenland, vormt een belangrijke pijler van de ambities van Dood Paard. In het komende kunstenplan is er

in ieder geval een Franstalige tournee van Kunst en maken we *Pensioncontinent Europa* met NTGent, een voorstelling met een Europese tournee. Dood Paard heeft goede contacten met vaste buitenlandse partners in België, Frankrijk, Portugal, Duitsland en de VS, we zijn in gesprek met festivals in Ierland en Schotland. Om nieuwe buitenlandse speelplekken te vinden neemt Dood Paard actief deel aan internationale netwerkbijeenkomsten zoals de IETM en Moving Meetings en onderhouden we goede contacten met Dutch Performing Arts en Dutch Culture. Voor Noord-Amerika werken we samen met agent Menno Plukker. Buitenlandse theaters en festivals zorgen meestal zelf voor voldoende publiek, in aanloop naar de voorstelling is er contact over publieksacties en free publicity. In het buitenland organiseren we altijd nagesprekken of workshops.

Beleidsvoornemens

- groei van het publiek van 20% naar 12.000 bezoekers per jaar, door een grote zaalvoorstelling en een uitgekende marketingstrategie.
- publiek prikkelen door ons rijke aanbod, de inzet van social media, de website, eigenzinnige publiciteitsmiddelen, een inhoudelijk interessant randprogramma en free publicity.
- een nieuw publieksonderzoek.
- samenwerken met ambassadeurs.
- behouden en uitbreiden van onze speelplekken in theaters en op festivals in Nederland en in het buitenland.

5. Spreiding

Dood Paard speelt jaarlijks 35 voorstellingen in Amsterdam, 35 voorstellingen in de rest van Nederland en 30 voorstellingen in het buitenland. Het gezelschap is sinds de oprichting verankerd in Amsterdam en bijna al onze voorstellingen gaan hier in première. Als huisgezelschap van theater Frascati organiseren we hier regelmatig 'Dood Paard weken' waarin we ons repertoire tonen en het werk van verwante makers presenteren. We spelen in Amsterdam behalve in theater Frascati, ook in theaters in de wijken en op locatie. Voor Dood Paard is het belangrijk om de voorstellingen door Nederland te toeren en een groot, divers publiek te bereiken. Met veel theaters onderhouden we een goede band en zijn we altijd samen op zoek hoe we ons publieksbereik kunnen vergroten. Nederland heeft veel festivals die een theaterprogrammering hebben en in de afgelopen kunstenplanperiode was Dood Paard te zien op de Parade, Lowlands, Magneet Festival, Perron Oost en Chaos aan de Schie. We spelen graag op festivals om een nieuw publiek te bereiken in verschillende delen van het land. In de periode 2017-2020 zal Dood Paard ook weer op verscheidene festivals te zien zijn. In onze regulieren tournees bespelen we naast de theaters in Nederland, een aantal theaters in Vlaanderen.

Met regelmaat speelt Dood Paard zijn werk in het Engels of Frans in Europa en Noord Amerika op uitnodiging van theaters en festivals. Het tonen van onze repertoire op een internationaal podium inspireert ons omdat ons werk in een andere context staat. We hopen het publiek te inspireren met ons theater, voortkomend uit een Nederlandse traditie waar we vervolgens een geheel eigen draai aan geven. Verder geven we les op verschillende kunstopleidingen verspreidt door het land.

7. Toelichting op de begroting, dekkingsplan en kengetallen

We dienen een modelbegroting voor vier jaar in. Er zijn geen substantiële verschillen tussen de begrotingen van 2017-2020. De begroting komt voort uit de resultaten in het huidige kunstenplan. We begroten een groei van de eigen inkomsten die gebaseerd is op het vele coproduceren en de grote zaalproductie. We vragen 342.500 euro aan bij het Fonds Podiumkunsten en 274.530 euro bij het Amsterdams Fonds voor de Kunst. Het bedrag dat we bij het AFK aanvragen is 79.740 euro hoger ten opzichte van onze subsidie in het huidige kunstenplan. Dit is enerzijds een inflatiecorrectie/prijscompensatie van 5% t.o.v. 2013 (9.739,50 euro). Anderzijds is het een verhoging van de activiteitenlasten personeel om iets meer ruimte te krijgen voor gastspelers en technici. We kunnen dan de repetitieperiode verlengen van zes naar acht weken. Deze verlenging is belangrijk omdat we de vertaling, de regie, het decorontwerp en de dramaturgie allemaal zelf doen. Ook hebben we meer tijd nodig voor het hernemen van producties en het instuderen van ons repertoire in een andere taal voor buitenlandse tournees.

In deze meerjarenbegroting is ook rekening gehouden met een stijging van de arbeidsvoorwaarden-kosten van 2% per jaar (cumulatief). Deze jaarlijkse financiële ruimte is noodzakelijk om een verantwoord en passend arbeidsvoorwaardenbeleid te kunnen voeren (voorwaarde om professionaliteit te borgen). Dood Paard vindt het belangrijk om iedereen volgens CAO te betalen. We gaan uit van 400 voorstellingen in 4 jaar, waarvan 372 in de kleine zaal en 28 in de grote zaal. 120 voorstellingen hiervan worden gespeeld in het buitenland.

Baten

1. Publieksinkomsten

- Gebaseerd op de ervaring in het huidige kunstenplan

2. Sponsorinkomsten

- Bijdragen bij voorstellingen met uitgesproken maatschappelijk thema's. Dit is gebaseerd op de ervaring in het huidige kunstenplan met de locatievoorstelling *Paradijs*.

3. Overige directe inkomsten

- Bijdrage coproductanten, gebaseerd op samenwerkingen, nationaal en internationaal
- Doorberekende kosten aan de theaters voor reis, transport en verblijf.
- Auteursrecht berekend over de publieksinkomsten.

5. Indirecte opbrengsten

- Opbrengsten van verhuur van techniek, decor en opslagruimte.
- Detacheren van personeel.
- Opbrengsten van het lesgeven door medewerkers van Dood Paard.

6. Overige bijdrage uit private middelen

- Bijdragen van de vriendenclub van Dood Paard (Ridders van Dood Paard) en overige sponsorbijdragen
- Bijdrage van private fondsen zoals stichting Melanie en het Prins Bernhard Cultuurfonds.

8. Meerjarige subsidie Fonds Podiumkunsten

- Een bijdrage van het FPK in de exploitatiesubsidie van 342.500 euro per jaar

10. Structurele subsidie gemeente

- Een bijdrage van het AFK in exploitatiesubsidie van 274.530 euro.

12. Overige bijdrage publieke middelen

- Schrijfsubsidie/vertaalsubsidie van het FPK en stichting Lira fonds.

Lasten

1. Beheerlasten personeel

- Salaris zakelijk leider (1 fte).

2. Beheerlasten materieel

- Huur en boekhouding bij Frascati en algemene kosten van het kantoor en publiciteit
- Gebaseerd op ervaringen in het huidige kunstenplan.

4. Activiteitenlasten personeel

- Een verhoging ten opzichte van het huidige kunstenplan om gastspelers en technici langer te engageren.
- Personeelsleden (4,2 fte) en gasten (2,5 fte)

5. Activiteitenlasten materieel

- Dit zijn de productie- en uitvoeringskosten van de producties en kosten voor algemene publiciteit, educatie en afschrijvingen. Gebaseerd op ervaringen in het huidige kunstenplan.